

אייזיק שטרן וזרה לינדנבלום: חתימת התוכנה, הטבעת והנ שיקה במקום כרטיס חיים לקונצרט, הזמנה דחופה לחופה

ב מ ד י נ ה

המצב בו מצא את הגזיה בפחון. בחקירה נגדית על ידי סיניגורו של הנאשם, עוה"ד זאב ספרברג (שנתמנה להגן על הנאשם על ידי התאחדות החימנים) נתבקש תבורי להודיע ספסל ושלחן שימשו דוגמאות למיטות. התור בע, ישראל ויגור, שימש צביה, ההרובה.

הפתרון: טביעת האצבעות

בשבוע שעבר ישבה במחלקת החקירות של משטרת חיפה אשה כבת ארבעים, בעלת מבנה גוף אחלטי, עולה חדשה, המתגוררת באחת המעברות. השוטרים והחוקרים שלחו בה מבטים מלאי הערצה, האשה היתה סר-טציה בלתי שכיחה בפרקטיקה של החוקרים. זה ארך כמה שבועות עד אשר עלה במוחם של החוקרים כי מקומה של האשה הוא ככלא (לפחות עד לחקירה). הנדיר שבפרשה: הפורצת הראשונה בתולדות החקירות בישראל.

בחדשים האחרונים בוצעו בעיר חיפה התפרצויות אחרות ולפי סימני שיטת הביצוע אפשר היה לעמוד מיד על דמיון רב שבניהן. היה ברור, כי ההתפרצויות בוצעו על ידי אותו איש. אולם המודוס אופרנדי (כפי שהדבר נקרא בשפת החוקרים) לא היה ידוע לב-קיאים בארכיוני המשטרה. "חדש" קבעו ה-חוקרים, וברור כי זוהי שיטה שמקורה באר-רופה המרכזית. אך פחות מכל דבר יכלו החוקרים להעלות במוחם, כי המבצעת היא אשה.

החשד הראשון עלה כאשר באחד המקר-מות נלקחו טביעות אצבעות. זוהי אשה אמר המומחה. חבריו חייכו. "ודאי העוזרת שעבדה במקום ביום" קבעו. ואולם כאשר הטיביות ממקום אחד וזהו עם אלה שנתגלו במקום התפרצות אחר, היתה ידו של המומחה על העליונה. "אין זה אלא שאותה עוזרת עובדת בכל הגויות חיפה".

החוליה הראשונה נתגלתה כאשר תושבת חיפה הגישה למשטרה תלונה על עוזרתה. היא חושדת בה, אמרה האשה. תחילה לא שמעו לב לדבר, אך משקיבלו את הטביעות הופתעו לראות כי העוזרת מהמקום הזה אינה אלא "העוזרת" לפי הכינוי בחקירה.

מכאן היה המבצע קל. אנשים שעקבו אחר האשה, לא הסירו עין ממנה, ראו כיצד היא באה במגע עם אנשים חשודים, מהם אחדים מאנשי העולם התחתון. בשלב הסופי נעצרו מלבדה עוד שבעה גברים והחיפושים שנערכו אצל כל אלה העלו גילויים מאלפים. בו בזמן שאל הגברים (שהיו מכירים את הסחורה) נתגלה חלק מהשלל, נתגלו אצל האשה הכלים המיוחסים לפריצה. מסתבר, כי האשה פעלה כראש הכנופיה ואילו שניים מהגברים היו עוזריה.

הארץ

סיבה מספקת
בינתיים נמצאת הגב' רוזנברג בתא אודע עם נשים על פשעים חמורים (מעריב). ניסן סטרנברג, ת"א

פעם מזרח, תמיד מזרח
קבוצת כדורגל כולה של "ספורט קלוב" דראוון ברחת מגרמייה המזרחית להידלברג שבגרמניה המזרחית (הארץ). נתן זקס, ת"א

צח"ל: זהירות!
אילת איננה מתנה ריכוז לפולשים ועל המשטר.

אהבה שחורה
30,000 לירות — לחצונו לילה אחד נידענות אתרונות).
עדיה וסרמן, יד"ה

בא רק אחר כך. צעירה זו, ורה לינדנבלום, עמדה מקץ שבועיים תחת החופה מול החתן, אייזיק בן ישראל הלוי שטרן. יומיים לאחר מכן עזב הזוג את הארץ.

פשעים

שלושה חורים. חוט אחד

חושבי מערכת עמינדב (האלגה) הביטו בתמהון בשוטרים. הללו עסקו בהשחלת חוט דרך שלושה חורים בשני פחונים, חורים שכ-דור רובה עבר בהם. החוט הושחל, נמתח ושוטר עבר לכל אורכו ומדד את הגובה מעל פני האדמה. התוצאה: 148 ס"מ.

בתחנת המשטרה מדד שוטר את הגובה שבין הקרקע וכתפו של סאלם עומרי בן ה-27, פועל ממעברת עמינדב. התוצאה: 148 ס"מ. התיק של עומרי הועבר למשרד פרקליט המחוז, עומרי הוכנס לכלא והובא בפני שר-פט השלום לחקירה מוקדמת. ההאשמה — רצח אשתו צביה בפחון שמשמש להם דירה במעברת עמינדב.

הקשיב כפה פתוח. אותו ערב הועד-קה המשטרה לעמינדב. בצריפון, בין שתי מיטות, שכבה צביה הרובה, כדור פלח את ראשה. "היא הרגה על עצמה" — אמר הבעל לשוטרים. את הרובה קיבל לשמירה וכשאר-חו שייקה בו, סיפר, נפלט כדור.

"תחילה קבלתי את הסכרת הנאשם", אמר הקצין חיים תבורי בבית המשפט, "אולם כש-נוכחתי בניחת הגזיה בבית החולים וראיתי את חור הכניסה של הכדור בערפה של הא-שה, שניתי דעתי".

בחדרו של השופט, הד"ר משה פרץ, ישב הנאשם, לבוש מכנסי חקי וחולצת פסים כחור-לה, זקנו השחור ופיאותיו לא סורקו מזמן ומעל אפוד, ששרחוליו מקופלים. מונח על כתפיו. כפה פתוח הקשיב לדברי העדים ש-הופיעו בזה אחר זה.

הקהל, על ספסלי הקהל באולם בית המש-פט, היה מורכב מאדם אחד. חימני זקן שמכ-נסיו מסולאים. "זה בני" — הצביע על הגא-ר, העד, הקצין תבורי, תיאר בפני השופט את

ריקה כאילו לא הפריעה לה במאומה. יצחק קם ממקומו, הכל היה ברור לו. הוא ניגש ישר לרופא, שהיה אותה שעה עסוק על יד מיטה אחרת, סטר פעמיים על פניו. "אני יו-דע את הכל, מנחל שמחון... כדורים לבנים, אדומים, יודעים את הקונצרים. איפה אתה עושה זריקות? ביד לא טוב?"
קמה בהלה, שוטרים אצו לבעל, האשה צחחה, יצחק הובא למשטרה. אולם היה זה הרופא בעצמו שביקש שישחררו את יצחק ולא יעשו לו דבר. "יש להבין למצב רוחי", אמר. אלא שליצחק אסור עתה להכנס לבית החולים והוא לא יוכל לראות את אשתו עד שתצא.

המלווה בא אחרי-כך

אייזיק שטרן, הכנר, חבש מגבעת לראשו, ובא לרמת-גן כדי להתראות שם עם הרב המר-קומי ומזכירו בניין דחוי: נשואין. השם אייזיק שטרן לא עשה על הרב כל רושם, הרב אינו מבקר בקונצרטים ולגבי דין משה ויש-ראל אין המקצוע משנה מאומה. לשאלת "מק-צוע" באה תשובה "כנר". שאל הרב: "איפה אתה עובד?" החתן השיב כי בכל מקום, פעם פה ופעם שם. זה הפליא קצת את הרב. היה זה הירטואוז הראשון שנוזמן לרב בקריירה הארוכה שלו. אולם הצרה באה כאשר החתן עמד על כך שהחופה תתקיים למחרת היום. "אי אפשר, צריך להרשע לפחות שבוע קודם לכך", אך לבסוף נכנע הרב. החופה נערכה למחרת.

שבועיים קודם לכן, לפני אחד הקונצרטים שלו בתל-אביב, הופיעה בחדר האמנים צע-רה בלונדית וחגיגת כדי להתראות עם מלח של שטרן, הפסנתרן אלכסנדר זקין. צעירה זו שמעה רבות על זקין מבני משפחתו אשר בביתם התגוררה בניו-יורק משך שנתיים. עת הגיעה לאמריקה כפליטה משוודיה. אולם את זקין עצמו לא פגשה מימיה כי היה תמיד עסוק בקונצרטים בכל קצחת תבל. מקץ זמן מה, בהגיעה לישראל, קראה על זקין הפסנת-רן המלווה את שטרן, הלכה להזכיר לו את משפחתו, לקבל בהזדמנות זו כרטיס הזמנה לקונצרט. אולם במקום זקין פגשה הצעירה את שטרן, הזוג התאהב במבט ראשון. זקין

אישים וכפי שהוא קובע, גם כמה מאות "סתם יהודים".

המניע: אליעזר בן בנימין זאב דונת, שנו-לד לפני 49 שנה בכודפשט ועלה ארצה ברא-שון למאי 1921, החליט לעזוב את הארץ. הסיבה איננה נעוצה במשטר הצנע, חוסר פר-נסה, געגועים לעונת דובדבנים עם קצפת. דונת הסתפק כל ימיו במועט: חליפת שבת אחת ובגדי עבודה פשוטים, זוג נעלי עבודה וזוג לשעזת חופשה.

אולם אליעזר דונת רוצה לצאת, לעזוב את ישראל, בכל זאת. הסיבה: "אני יכול יותר! די! מספיק!" כאדם שינק את הציונות עם חלב אמו ושילם וחלם מגיל 19 (בו עלה ארצה) למען חיוק היישוב, התקדמותו, הת-פתחותו ובווא המשיח, נחאכזב דונת קשות. זמן קצר אחר קום המדינה נוכח לדעת כי שקר הוא שהגיע המשיח. המשיח לא הגיע! במקומו הגיעה מפלצת המסלגות, המלמדת את החינוקות אי"ב לפי רשימותיהן, חשבון מהשואת תוצאות הבחירות.

עם כל רצונו הטוב לא יכול האורח אלי-עזר דונת להישאר במדינה הנתונה למפלצת זאת, ההורסת כל חלקה טובה, שהביאה בעק-בותיה את ירידת המוסר והשתוללות השוק השחור; עוגות נהרות מצופות קרמים ב-עובי של שתי אצבעות, תפוחים בעלי לחיים חרודות, שזיפים מתוקים בגודל של אגרוף, סנדביצים מגרידיאבון עם מיני מינים של בשר קר ונקניק.

מסביר אליעזר דונת לנשיא המדינה: מחוץ לחופש צב, ביקור של ששה שבועות בחוץ לארץ, לפני עשרים שנה, לא עזבתי את אדמת המולדת. כיום, בשנה הרביעית לתקומת מדי-נת ישראל, רוצה אני לעזוב את הארץ! לא חשוב לי לאן! רק לצאת מפה! שאל הרב עם משפחתי, ילדי ונכדי, שכולם ילודי הארץ!

איפה אתה עושה זריקות?

תגובתו הראשונה של צחק מזרחי לדברי הרופא היתה ספק ציני, ספק חשדנית: "מה זה, גם כן מפלגות?", הרופא סיפר למזרחי, כי אשתו בת ה-20 סובלת ממחסור בכדורים אדומים. "איזה כדורים אדומים? שאל הרב על הרופא (מיוצאי גרמניה) ניסה להסביר לבעל את השאלה הרפואית הזאת. וזה עורר את חמתו של יצחק. זה לא מפלגות, שלא יספר לי על אדומים ולבנים, צריך לרפא את האשה וחלסי". זה היה האינצידנט הראשון בעת ששרה הוכנסה לבית החולים הממשלתי, מקום שם נשארה במשך שלושה חדשים.

בשבוע שעבר, משיקור יצחק אצל אשתו, נראו הרגישה שרה הרבה יותר טוב. כבר נראו בה סימני הסבה ניכרת. אולם במקום שהדבר יעודד את יצחק ירד עליו זכאון. אש-תו (בסך הכל הריהו נשוי כשנה אחת) מדברת באהרה רבה מדי על הרופא הזה, שמבלבל את המוח עם כדורים לבנים ואדומים. אותה שעה נכנס הרופא לאולם, עבר על פני המי-טות, שלח חיובים לכל החולות ובין השאר גם לשרה. שרה השיבה לו חיוך לבבי ועוד אמרה לבעלה שישב על מיטתה: "הוא אדם זהב". ההערה הזאת בלבלה את הבעל לח-לוטין, במוחו עלו חשדות שמא מוחזקת אש-תו ללא כל סיבה בבית החולים משום שה-רופא שולח מבטים כאלה לשרה.

הרופא עמד לצאת אותו יום לחופשה של שבוע ימים והביא עמו רופא אחר, סויר במח-לקה והסביר לתברו את מצב החולות במקום. בהזדמנות זאת החליט לעשות את כל הטיפ-ר לים הדרושים באותו יום והללו כללו גם זר-קה לשרה. הרופא אמר ליצחק שילך הצדה, גישש בעצמו למיטה, עשה את הוריקה והלך. זה היה יותר מדי בשביל יצחק. הוא הביט באשתו, חשב כי יראה את פניה מעוקמים מכאב או גועל, אך לא כך. שרה חיככה, נד

"הוא מבר צברים!"